

AMERICKÁ MÁMA

SKUTEČNÝ PŘÍBĚH PROBLÉMOVÉ RODINY,
MATEŘSTVÍ A KYANIDOVÝCH VRAŽD,
KTERÉ OTŘÁSLY AMERIKOU

An aerial photograph of a residential neighborhood, likely in the American Southwest, showing several houses with light-colored exteriors and dark roofs. A swimming pool is visible in the foreground, surrounded by a wooden deck. The background shows rolling hills under a clear sky.

GREGG OLSEN

AUTOR BESTSELLERU JESTLI TO ŘEKNEŠ

AMERICKÁ MÁMA

Copyright © Gregg Olsen, 2022

First published in Great Britain in 2022 by Storyfire Ltd trading as Bookouture.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Sylva Ficová, 2025

Cover © Lisa Horton Design, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-5429-8 (pdf)

AMERICKÁ MÁMA

GREGG OLSEN

přeložila Sylva Ficová

VENDETA

Věnováno Hayley Snow Kleinové a Sarah Webbové

SLOVO AUTORA

Všechny postavy ztvárněné v této knize jsou skuteční lidé a žádné nemají vlastnosti několika osob. Některé zemřely, jiné ještě žijí. Kniha vznikla díky stovkám rozhovorů, jež jsou k dispozici v tisku i na filmových pásech a na tisících stránkách záznamů (federálních i místních) soudů. Popsané okolnosti se zakládají na pravdě.

PROLOG

Města Auburn a Kent v okrese South King County leží sice jen půl hodiny autem od věžáků plných zaměstnanců technologických firem v největší metropoli státu Washington, v Seattlu, jsou to však dva úplně jiné světy. Seattle, obklopený olympijskými stadiony, Kaskádovým pohořím a vodami Pugetova zálivu i Washingtonského jezera posetého plachetnicemi, je tak krásný a kosmopolitní, jak jen město na severozápadě Spojených států může být: jsou tu galerie, symfonie, opera i sídla technologických gigantů jako Bezos a Gates.

Samá okázalost a pozlátko.

Ze zasněžené hory Rainier se s burácením valí mléčně bílá, ledovcem napájená Bílá řeka, aby se v Auburnu a Kentu střetla s meandry Zelené řeky. Tohle je tichomořský Severozápad, kde lidé pracují v závodech Boeing a ve skladech. Svět kulečnickových stolů a šipek. Svět předražených řadových domků a poslední místo v regionu s vyhrazenými plochami pro přívěsy a mobilní domy.

Radosti tu možná bývají menší, ale sny můžou být velkolepé.

A někdy se mění v noční můry.

Dne 5. června 1986 v 17:02 se v radiostanici Plectron dobrovolného hasičského sboru ozvalo tísňové volání. Jeden muž měl ve svém mobilním domě u Lake Moneysmith Road v kopcích nad Auburnem záchvat. Jmenoval se Bruce Edward Nickell a o pomoc volala jeho žena Stella.

Dobrovolníci Lori a Bob Jewettovi hned zkušeně vyrazili se zapnutým majáčkem. Hladina adrenalinu stoupala. Oblast

sice znali, ale najít adresu bylo těžké. Cestu neukazovaly žádné značky a hlouček poštovních schránek stál daleko od adres napsaných fixou na reflexní pásce.

Ti, kteří tam žili, si v soukromí hustého porostu jedlí a olší částečně plnili svůj sen.

Když Bob se sanitkou odbočil na úzkou cestu, zastavil před mobilním domem.

„Měla jsem dojem, že tam nejsme správně,“ vzpomněla si později Lori.

„Na konci příjezdové cesty na nás obvykle někdo mává... nemůže se zkrátka dočkat, až k němu po polňačce sjedete.“

Tady je nikdo nevítal.

Asi po minutě se pomalu otevřely dveře s moskytiérou a zamávala na ně žena, která se představila jako Stella Nickellová. Bylo jí něco přes čtyřicet a měla dlouhé tmavé vlasy a na rtech silnou vrstvu červené rtěnky barvy jablka. Na sobě měla tmavé džíny a kovbojskou košili s knoflíky. V uších se jí pohupovaly stříbrné náušnice. Zavedla je ke svému muži, který byl ještě mokrá ze sprchy a oblečený ve froté županu. Ležel v obývacím pokoji na zádech před pohovkou, měl upřený pohled a špatně dýchal. Lapal po dechu jak čerstvě ulovený losos.

„Po sprše šel k posuvným skleněným dveřím na verandu pozorovat ptáky,“ řekla Stella.

„Pak se otočil ke mně, hlesl: ‚Nějak se mi motá hlava, Stello... a upadl.“

„Bere nějaké léky?“ zeptal se Bob.

Stella zavrtěla hlavou.

„Jen aspirin,“ odpověděla.

Pak vysvětlila, že si Bruce vzal několik tobolek excedrinu a šel si na verandu odpočinout a pozorovat káně kroužící nad pozemkem, jak měl v poslední době ve zvyku. Během vysvětlování Stella několikrát zmínila excedrin, zatímco Bruce

pořád lapal po dechu. Nejenže to bylo slyšet, ale znělo to dost trýznivě.

S takovým příznakem se dobrovolní hasiči ještě nesetkali. Ani s tím podivným zbarvením.

Bruce od krku nahoru zrudl jako třešně a od krku dolů zbledl. Byl to tak velký kontrast, že se zdálo, jako by mu na krku někdo nakreslil čáru. Hasiče to mátl. Kdyby šlo o otravu oxidem uhelnatým, oběť by zrudla od hlavy k patě. Bruce měl puls, ale nedýchal. Sotva popadal dech.

Když po chvíli přijeli záchranáři, vytáhlému muži s říd-
noucími tmavými vlasy a mozolnatýma rukama mechanika nasadili kyslíkovou masku a zavolali vrtulník.

Ten Bruce během několika minut naložil a zamířil s ním do nemocnice Harborview v Seattlu.

Všechno se odehrálo strašně rychle. Rychlostí blesku. Příjezd dobrovolných hasičů, záchranářů i rychlé přistání vrtulníku na nedaleké pastvině – všechno jako v mlze.

Až na jednu věc: chování Stelly, když přijeli Jewettovi. Žádný spěch. Žádné volání o pomoc. Nevyběhla, aby je přivítala. Vlastně udělala pravý opak. Dávala si pěkně na čas. To bylo divné. *Dívala se ven síťovými dveřmi. Nepila dokonce kávu?* Za dveřmi stála bez hnutí.

Skoro jako by otálela.

Později si někteří říkali, jestli Stella Nickellová nečekala, až její muž zemře.

KAPITOLA PRVNÍ

Hayley Snowová říkala matce i ve svých patnácti „mamčo“. V tom věku už všichni její vrstevníci přešli na méně roztočilou, ale dospělejší „mámu“. Sue byla pyšná, že jí tak dcera pořád říká. Potvrzovala tím, co obě věděly. Tak blízka si může být jen matka s dcerou.

Drobné poznámky. Tajemství. Vtipy, kterým rozuměly jen ony.

Tak blízka.

Sue dala Hayley pusu, zavolala „Mám tě ráda“ a vyšla z hlavní ložnice do koupelny, aby se připravila do práce.

Hayley vlezla do sprchy ve své koupelně, aby tak začala další školní den. Přes stěnu slyšela, jak máma pouští kohoutek.

Bylo asi půl sedmé, 11. června 1986.

„Když jsem byla ve sprše, slyšela jsem něco spadnout,“ vzpomínala Hayley později. „Jakmile jsem to zaslechla, zpanikařila jsem. Pak mě napadlo, že je to pitomost, přece jen tak nespadla. Takže jsem to nechala být, vylezla ze sprchy a šla se obléknout.“

Když si nanášela oční make-up, uvědomila si, že voda v umyvadle v hlavní koupelně pořád teče. Máminu rutinu znala – přes stěny koupelny ji slyšela každé ráno.

Divné. Něco se stalo.

Šla zjistit, co za tím vězí.

Tehdy ji našla.

Sue ležela na zádech a na sobě měla fialový župan na zip s bílým pruhem vpředu. Umyvadlo už málem přetéčalo, Hayley tedy zatáhla kohoutek a klekla si na zem.

Co se děje?

„Mamčo!“

Máma upřeně zírала oříškovými očima do rohu místnosti. Hlavu měla opřenou o kolejnici dveří od sprchy a ruku položenou na prsou. Červené nalakované nehty se jí ostře a nepřírozeně kroutily dozadu.

Hayley se snažila zjistit, co se stalo.

„Mami, prober se!“

Snažila se vzpomenout si, co se naučila ve zdravotvědě, a zkontrolovala, jestli máma dýchá. Odběhla k telefonu v kuchyni a vytočila pohotovost.

Bylo 6:43.

„O co jde?“ zeptal se dispečer.

„Máma asi spadla, když jsem byla ve sprše... dýchá a tak, ale něco s ní není v pořádku.“

Dispečer se dál vyptával na stav Sue: „Jakou má barvu?“

„Vydržte chvílku, jo?“

K telefonu se vrátila s tím, že máma je celá rudá.

Dispečer jí řekl, aby jí zatřásla rukou. „Ať s vámi mluví. Uvidíte, jestli to půjde. Pak mi řeknete co a jak.“

„Dobře. Okamžik...“

Běhala sem a tam k telefonu a k mámě na podlaze v koupelně.

„Mami, mami, mluv se mnou, prosím tě. Mami...“ Mluvila čím dál hlasitěji, jak se jí čím dál víc snažila probudit. „Mami, řekni mi něco. Mami. Mami, mluv se mnou, prosím tě.“

„Nechce se mnou mluvit...“ vykřikla Hayley do telefonu.

Dispečer ji uklidňoval.

„Pomoc už je na cestě, ano? Zůstaňte prosím na telefonu. Co dělá máma teď? Pořád dýchá normálně?“

„Vlastně ne.“ Hayley začala ztrácet nervy. „Prostě dýchá.“

V 6:47 přijeli hasiči.

Hayley je v slzách nasměrovala do koupelny, kde našli Sue v bolestech a agonii – lapala po dechu, chrčela a pořád

měla upřený pohled a vytřeštěné oči. Hasiči jí přes nos a ústa nasadili dýchací vak s obličejovou maskou a plastovým zásobníkem, který zdravotník stlačuje, aby pomohl s dýcháním.

Stav Sue se zhoršoval.

Když zdravotnice Debbie Ayrsová a vedoucí lékař Randy Bellon přijímali volání „ženy z Auburnu“, pomalu jim končila směna. Přijeli hned po hasičích. Hayley je zavedla k mámě.

Hasiči Sue zvedli a se svěšenýma rukama ji přenesli z koupelny do ložnice, kde bylo víc místa.

Debbie si všechno pamatovala i po letech: „Začali jsme s resuscitací, ale moc dobře to nešlo.

Dali jsme jí něco na podporu srdečního rytmu, a nepomohlo ani to. Neurologicky byla v pořádku a chovala se jako po úrazu hlavy, ale neměla žádné související příznaky.“

„Už se jí to někdy stalo?“ zeptala se Hayley.

„Ne.“

„Neměla někdy v minulosti deprese? Nepokusila se třeba o sebevraždu?“

„Ne.“

„Nebrala máma nějaké drogy?“

„Ne.“

Zeptala se jí na drogy znovu.

„Ne! Máma není fetačka!“

Prohledali odpadkový koš v koupelně, jestli v něm není nádobíčko na drogy.

Žádné tam nebylo.

Nereagující Sue uložili na nosítka, aby ji po uzoučké ranveji dovezli na přistávací plochu, která v Auburnu slouží jako malé městské letiště. Nikdo si nemyslel, že to přežije.

Hayley vyrazila do nemocnice Harborview s rodinnou přítelkyní Karen Inoue.

Okresní nemocnice Harborview v Seattlu má nejlepší traumatologické centrum na Severozápadě a její péči využívají nemajetní lidé. Rvačky gangů. Případy pobodání. Vražda.

Často tu končí ty nejsmutnější příběhy. Když tam ráno letecky přepravili Sue, zoufale se jí snažili zachránit život.

V 7:30 přijely Hayley a Karen. Seděly v čekárně a přemýšlely, kde teď pracuje Hayleyin otčím, řidič kamionu Paul Webking, a jestli mu někdo volal. Její vlastní táta, Connie Snow, pracoval v závodě Boeingu v Auburnu – kde není zrovna snadné někoho najít.

Přišel lékař a řekl, že Hayleyina máma má něco s mozkem. Údajně ho má *oteklý*. Za několik minut později se vrátil s tím, že Sue je pořád v kómatu.

„Děláme, co můžeme,“ prohlásil. „Uděláme ještě nějaké testy. Nepřijede váš otec?“

„Asi ano,“ odpověděla Hayley.

Čas v nemocniční čekárně nejde změřit, ale netrvalo dlouho a lékař se vrátil se strašnou zprávou.

„Je mi to líto. Vaše matka je klinicky mrtvá.“

Paul Webking zrovna nakládal auto v distribučním centru obchodního řetězce Safeway v Bellevue východně od Seattlu, když mu prodejce z kanceláře dopravní firmy Metro Freight oznámil, že jeho ženu odvezli do nemocnice.

„Sue moc pracuje,“ opáčil Paul. Nahlas uvažoval, jestli neměla nějaký záchvat úzkosti kvůli stresu z práce – byla viceprezidentkou místní pobočky Puget Sound Bank.

Brala dokonce nějaké léky na uklidnění, i když nevěděla jaké.

Paul odjel do nemocnice se šéfem. Bavili se tak nenuceně, až cestou do nemocnice zabloudili.

Paul si nedělal starosti a rozhodně nedával najevo velké obavy. Vždyť ať už jeho ženu trápí cokoli, už se to řeší.

Do nemocnice vešel vchodem pro pohotovost. Hayley později řekla, že působil bezstarostně.

Zdalo se jí, že si nese knihu, jako by měl čas si něco přečíst.

„Ahoj, co se děje?“ zajímal se.

„Máma je klinicky mrtvá,“ řekla.

Paul okamžitě zbledl a objal ji.

Těsně po jedenácté se lékaři zeptali, jestli smějí Susan Kathryn Snowovou odpojit od přístrojů. Prý to musí rozhodnout rodina, absolutně žádná naděje na uzdravení už však není. Sue zemřela. Bylo jí teprve čtyřicet.

Rodina souhlasila.

Hayley vešla do nemocničního pokoje. Žena, která tam ležela, už nevypadala jako její máma. V tom nemocničním hábitu připomínala nafukovací figurínu. Nehty jí odlakovali. Prsty na nohou měla oteklé a trčely jí zpod prostěradla. Oči připomínaly šterbinky a na pažích měla pásku a hadičky. Hrudník se jí zvedal a klesal s přístrojem. Hayley se z toho udělalo špatně. Ještě jednou se na mámu podívala a odešla.

KAPITOLA DRUHÁ

Sue a Connie Snowovým sloužilo jako domov parkoviště mobilních domů v Sumneru, městečku v okrese Pierce County, odkud se snadno dojíždělo do závodu Boeingu v Auburnu. Sue sice do té doby žila na jihozápadní poušti, ale na Severozápad si zvykla rychle. Ta zeleň a déšť jí vyhovovaly.

V červnu 1969 nastoupila do pobočky Puget Sound National Bank v Pacific East Valley.

Později říkala, že práci pokladní vzala, protože to podle ní „zvládne každý“, takže i ona.

Byla mladá a chytrá. Podle některých tehdejších spolupracovníků až moc chytrá na to, aby trčela u okýnka pokladny.

Za několik let povýšila do oddělení úvěrů a později do oddělení exekucí. Z práce na exekucích, ke které občas patřilo zabavování nesplacených aut pro banku, nebyla nadšená, ale věděla, že ji udělat musí, aby se vypracovala. To už si sice dodělala maturitu, ale za svou nedostatečnou kvalifikaci se styděla. Přesto byla odhodlaná: svoje nedostatky vynahradí tvrdou prací a svou osobností, jež se mnohým, zejména mužům, zdála neodolatelná.

Byla mladá a plná života, a protože v šestnácti otěhotněla a čekala dceru Exu, přišla o všechnu zábavu s přáteli. Druhou dceru pojmenovala po Hayley Millsově, herečce známé rolí jednovaječných dvojčat v Disneyho klasickém filmu *Past na rodiče*. Druhé mateřství si zvláště užívala. Hayley byla bezproblémová, milující miminko i batole. Její roztomilost Sue vyvažovala vztah s bouřlivou Exou. Connie, který měl Exu rád, jako by byla jeho, si vybavoval situace, kdy se Exa se Sue drsně dohadovaly o ty největší maličkosti. Sue sice byla

na Exu přísná, ovšem jen proto, aby nedělala stejné chyby jako ona. Nejvíc ze všeho si přála, aby obě dcery studovaly na vysoké škole.

„Trápilo ji, že nešla na školu, a měla pocit, že o něco přišla. Měla na to hlavu a pálilo jí to,“ řekl Connie.

Jak bylo v rodině zvykem, Exa se rozhodla být nezávislá, přestala si říkat Claytonová a používala příjmení Snowová. Líbilo se jí stejně jako mámě.

Od jejího jednovaječného dvojčete Sarah dělily Sue stovky kilometrů, přesto si zůstávaly blízké jako dřív. Každý den si telefonovaly. Když si Sue stěžovala, že jí to v manželství neklape, Sarah se to dozvěděla jako první – dřív než Connie Snow. Když se objevili další muži, Sarah zažívala jeden šok za druhým. Podle ní byl Connie Snow skvělý, dobrý manžel a táta, ale nevěry své sestry chápala.

„Po letech mi řekla, že mu nikdy nebyla věrná. Nejspíš ho trochu přerostla. Byla fakt chytrá. A fakt hezká. Mužům se líbila. Byla společenská. Connie byl pecivál. Přišel domů a spal na gauči,“ vypověděla Sarah později.

Když se manželství začalo rozpadat, Sue odjela s dcerami ze Seattlu do Nového Mexika, aby se postarala o tátu, který byl po mrtvici v rehabilitačním centru v Roswellu. Exu zaplala na základní školu a nastoupila do jedné místní banky. Plat měla sice hrozný, ale byla ráda zase v Novém Mexiku.

Connie jí asi rok poté, co ho opustila, poslal peníze na cestu zpátky do Washingtonu, napůl v naději, že se k němu vrátí. Nedopadlo to, jak čekal. Když se Sue vrátila, chtěla, aby jí z kabelky podal nějaké drobné. Našel v ní milostný dopis kolegovi z banky.

„To byl začátek našeho konce,“ řekl Connie později. Věděl, že Sue je tak trochu koketa, ale nečekal, že z toho někdy něco bude. Byla zkrátka okouzující... a podle všeho to zabíralo. V bance ji povyšovali častěji než všechny ostatní.

Zdrcený Connie přesto dál zažíval situace, které ho přesvědčovaly o tomtéž. Během obědové pauzy se vyplížil z tovarny, aby špehoval svou ženu s přítelem. Jezdil dokonce do Motelu 6, kde bydlela, aby zjistil, jestli ten muž parkuje vedle ní. Parkoval.

Connie dostal ze stresu vředy a skončil v nemocnici. Věděl, že tak to dál nejde; Sue miloval a pochyboval, že ještě někdy bude tak moc milovat jinou ženu. Manželství však skončilo.

Sue chtěla, aby zůstal, ale na to měl Connie dost hrdoosti a rozumu.

„Měl jsem zkrátka pocit, že jí nemůžu věřit, když přijde o čtvrt hodiny později domů... Co je to za manželství, když se musíte někoho pořád vyptávat, kde je?“ řekl.

Žádost o rozvod podali až za osm let.

Sue se s dcerami přestěhovala do bytovky v Puyallupu, kde Exa udělala něco, co později prohlásila za největší chybu svého života: představila mámu Paulu Johnu Webkingovi.

Paula Johna Webkinga mohl člověk buď milovat, nebo nenávidět. Když ho Exa na jaře roku 1978 představila mámě, tento řidič kamionů a rodák z Bremertonu ve státě Washington, který vyrůstal v losangeleské čtvrti South Bay, se zrovna válel u bazénu v bytovém komplexu Meridian Firs.

Exa chodila s jeho synem Damonem a oba studovali na stejné škole. Jednou mu bez okolků řekla, že jeho táta je hezoun a měli by ho seznámit s její mámou. Sue, teď už sekretářka bankovního ředitele, sice tehdy randila spíš s lékaři a právníky, ale zaujalo ji to natolik, že se schůzkou s mužem od bazénu souhlasila.

Nebyl vysoký, ale přesto se zdál velký. Měl dlouhé, neupravené blond vlasy a ty nejmodřejší oči, jaké kdy viděla.

Než v roce 1974 nastoupil do autoškoly pro řidiče kamionů ve Fresnu, dělal všechno možné, od kopání příkopů

a vyřizování stížností zákazníků u plynáren až po obsluhu v baru. Když se nakonec v roce 1976 vrátil do Washingtonu, aby nastoupil jako řidič dálkové dopravy u firmy Hayes Truck Lines, měl za sebou už tři rozvody. Krátce po přestěhování do Pugetova zálivu poznal Sue.

Na první pohled se zdálo, že se Paul a Sue k sobě moc nehodí, jejich přátelé však později říkali, že bylo vidět, jak se doplňují. Paul byl náročný. Byl to ten typ člověka, který prodavače říká, ať se naučí význam slova „služba“.

„Chci mluvit s vedoucím!“ hřímal a pak sledoval, jak popletená prodavačka spěchá za šéfem.

Sue jeho výbuchy pokaždé zaskočily. Podle Paula svět padal do nebezpečné propasti apatie. Měl za to, že lidi jsou líní sobci. Sue otrásl – byl pro ni výzvou. Bral ji jako dychtivou studentku, kterou mohl testovat, zkoušet a ovlivňovat.

Sarah tehdy ještě žila v konzervativním městečku Artesia, se svou sestrou-dvojčetem byla denně v kontaktu a začala si všímat, jak se pod Paulovým vlivem mění.

„Měly jsme podobné uvažování. Ukazovala mi věci, abych si na ně udělala názor. Měla k tomu víc příležitostí, tohle město je zapadákov. Nutila mě zkrátka myslet na spoustu věcí, které by mě jinak nenapadly. Do velké míry za to mohl Paul. Ze Sue se stal jeho klon.“

S Paulem si Sue také mohla rozpustit vlasy a odložit veselý úsměv, který musela ukazovat celý den.

„Veselost vyžaduje spoustu energie a bývala z ní dost unavená. Když jsem ji poznal, nejspíš nás k sobě přitahovalo to, že neuměla nic jiného než být veselá,“ vzpomínal Paul. „Musela být taková pořád a trpěla tím. Nikdy se nenaučila říct ne. Se mnou se uměla uvolnit.“

Rok nato se Sue s dcerami přestěhovala do městského domu v ulici N Street N. E. 2019 v Auburnu, a i když se mezitím s Paulem rozešla, začali spolu zase chodit. S lékařem,

kterého vídala, to vyšumělo do ztracena. Stejně jako ten chlap z banky nechtěl opustit svou ženu.

Lidem zvenčí se vztah s Paulem zdál trochu divný. Sue s ním někdy o víkendu jezdila na výlet. Paul vařil, uklízel a staral se o domácnost. S Hayley se okamžitě sblížili.

V roce 1981 se Sue a Paul vzali a Paul se konečně nastěhoval. Exa, která se s ním o mámu nerada dělila, šla na univerzitu v Novém Mexiku.

KAPITOLA TŘETÍ

Když k tělu Sue Snowové přišla dr. Corinne Flignerová, pomocná soudní lékařka v South King County s asistentkou patologa Janet Millerovou, bylo pod tenkým bílým nemocničním prostěradlem. Žena z Auburnu byla jedna velká záhada. Bylo jí teprve čtyřicet. Nebrala drogy.

Prostě jednou ráno vstala a zemřela.

Když Janet Millerová rozřízla skalpelem kůži, vzhledla a zamyšleně svařila čelo.

„Cítím kyanid,“ řekla dr. Flignerové, která byla zaneprázdněna zapisováním nálezů. „Možná to zní šíleně, ale nevzala si ta žena tylenol?“ dodala s odkazem na nechvalně známé případy otrav v Chicagu.

Později vzpomínala: „O tom, že cítím kyanid, jsem neměla pochyb. Jakmile ho jednou ucítíte, poznáte ho. Jen jsem tehdy nevěděla, jaký to má význam, protože žádný z klasických příznaků otravy kyanidem ta žena neměla. Byla bledá jako stěna. U jiného případu otravy kyanidem, který jsem viděla, byl muž červený jak třešně, přesně jak měl být.“

Soudní lékařka se k poznámce své asistentky o kyanidu nevyjádřila, protože jed necítila.

Janet Millerová na ni jako laborantka netlačila. Dr. Flignerová si však poznamenala, že přítomnost kyanidu nechá ověřit na toxikologii.

Jiný laborant se později zaměřil na ranní rutinu Sue. Zvlášť ho zajímala její kulma a to, jestli Sue nemohl zasáhnout elektrický proud.

Hayley si pamatovala tekoucí vodu, kulmu a mámin pád, o kterém nikomu neřekla. Když jí roztáhla prsty, žádných popálenin si nevšimla.

Přemýšlela, jestli by nějaké měla. Paul teorii o úraz elektrickým proudem neoblomně prohlásil za nesmysl.

„Sue nedostala ránu elektrickým proudem. V koupelně máme proudový chránič. Nikdo ho nenahazoval a pořád běží. Kdyby došlo ke zkratu, vypnul by se. Tohle nemohla způsobit elektřina.“

Dr. Flignerová přišla s jinou teorií. Byla zdvořilá a měla soucit. Paulu Webkingovi však její tón připadal blahosklonný a vyhýbavý. Řekla, že její úřad žádnou jasnou příčinu smrti nezjistil. Naznačila, že smrt může souviset s potížemi se „srdečním rytmem“, které narušily proudění krve do mozku.

Sarah ji přerušila s tím, že si její sestra stěžovala na bolesti hlavy způsobené stresem. Napadlo ji, jestli tyto příznaky nemohly souviset třeba s mrtvicí.

To dr. Flignerová nevěděla.

„Nemohla se otrávit prášky?“ zeptal se Paul.

„Nevím jak,“ odvětila lékařka.

„Ve skřínce jsme našli čerstvě otevřenou lahvičku tobolek excedrinu a Sue si před smrtí zjevně dvě vzala. Třeba zemřela kvůli tomu,“ vysvětlil.

Dr. Flignerová to odmítla jako „přitažené za vlasy“.

Hayley šla druhý den jako v pomatení smyslů do školy. Nevěděla, co jiného dělat. Aspoň se tam zbaví všech těch dotěrných lidí v domě. Měla je sice ráda, ale všichni jí připadali moc vážní. Později se jí donesla krutá pomluva, že jí na mámě určitě nezáleží, protože šla den po její smrti do školy.

Bylo jí patnáct. Jen těžko se smířovala s tím, co se stalo.

Nebo s tím, jak se to nejspíš stalo.

Později se se sestrou a tetou upínaly k teorii, kterou rozvíjel Paul.

Jak na ni přišel?

KAPITOLA ČTVRTÁ

Pětatřicetiletý policejní detektiv Mike Dunbar z Auburnu byl tichý, málomluvný muž, když už ale něco řekl, budil napjatou zvědavost. V pondělí 16. června dopoledne se dozvěděl, že zavraždili Sue Snowovou, pěknou bankovní manažerku ze severního Auburnu.

Ještě znepokojivější bylo, že se stala obětí otravy kyanidem.

Zavolal dr. Flignerové a ta mu sdělila, že během pitvy nedokázali určit příčinu smrti, ale její asistentka měla dojem, že cítí kyanid. Toxikologie potvrdila smrtelnou hladinu kyanidu v krvi. Pak vysvětlila, že kyanid působí rychle, což odpovídá chronologii, kterou nastínila mladší dcera oběti. Sue se mohla otrávit kontaminovanou tobolkou excedrinu, dodala.

„Její muž Paul Webking mi řekl, že si ráno v den smrti vzala dvě dávky.

Nevím jistě, jestli ji viděl, jak si je bere, nebo jestli to jen předpokládal. Prý si je běžně brala na chronické bolesti hlavy.“

Hayley mámu naposled viděla v 6:20. Asi po deseti minutách – za tu dobu se želatinová tobolka mohla rozpustit – oběť zkolabovala.

Mike Dunbar věděl, že musí jednat rychle.

Pozůstali v domě Sue Snowové a Paula Webkinga se připravovali na pohřeb na hřbitově Mountain View na západní straně údolí. Sarah Webbová sice chtěla spolurozhodovat, do čeho její sestru-dvojče obléknou, ale švagr ji předběhl. Vybral černobíle kostkovaný kostým.

Prsteny, které měla Sue na sobotní zádušní mši, jí sundal.

Sarah měla dojem, že to sestře sluší, i když ji podle ní oblékli spíš podle Paulova než jejího vkusu. Sue se jí před

smrtí svěčila, že Paulovi se víc líbí, když nosí kostýmky šité na míru.

Většina z asi dvanácti hostů pila v kuchyni kávu, když Paulovi zavolal Mike Dunbar s tím, že jeho žena byla ve skutečnosti otrávena, probíhá vyšetřování a musí vyslechnout členy rodiny.

Paul viditelně rozrušený zavěsil, ale o jedu se nikomu nezmínil. Oznamil, že se něco stalo a po obřadu se musí všichni vrátit do domu.

Detektivové Dunbar a John Calkins očekávali, že se ze hřbitova vrátí skupinka zasmušilých lidí. Místo toho měl pocit, že se ocitl na oslavě.

„Na pohřeb přišli všichni... připomínalo to večírek... ,Hej, jedu pro pizzu, co kdo chcete?’ Všichni vykřikovali objednávkami. Připadalo mi to trochu divné,“ řekl později Dunbar.

V centru dění byl Paul Webking.

Ve 12:04 podepsal souhlas s prohlídkou domu. Detektivové z Auburnu si nasadili gumové rukavice, prošli dům a všechny lahvičky na předpis i ty bez předpisu vkládali do sáčků na důkazy. Našli načatá balení a lahvičky dexatrimu, různé vitamíny a antacida, tablety excedrinu a nějaká sedativa.

„Měli jsme lahvičku bez uzávěru a bez obalu. Prošel jsem všechny odpadky v domě. Měli na ně drtičku. Popelnici měli v garáži. Všechno jsem to kousek po kousku prošel,“ vzpomínal později Dunbar.

Všechny léky na bolesti hlavy, mezi nimiž byla i lahvička aspirinu ze supermarketu Albertson's, byly v tabletách. Detektiv si všiml, že lahvičku s tobolekmi excedrinu Sarah Webbová v den, kdy její sestra zemřela, přesunula do vyšší police.

Když slyšela, jak Paul říká Dunbarovi, že si Sue vždycky kupovala tobolekly, strčila do Exy Snowové.

„Nesmysl,“ prohlásila později. „Byla to pěkná lež. Věděla jsem, že to není pravda.“

Detektivové prohledali i garáž a vytáhli všechno, co mohlo obsahovat kyanid – například insekticid. Paul šel s nimi a upozorňoval na různé věci.

Vyšetřovatelům řekl, že Sue poznal před osmi lety a posledních pět let spolu žili. Vzali se v roce 1985 na Den děkuvzdání.

Se Sue a s Paulem žila jen Hayley. Občas je navštěvovali Exa a Damon.

Mike Dunbar chtěl od Paula vysvětlení, kde se v době smrti své ženy zdržoval.

„V neděli 8. června jsem asi v jednu odpoledne odjel do Kalifornie. Před odjezdem jsem si vzal dva excedriny. Všiml jsem si, že nám dochází, a zmínil jsem se o tom Sue. Řekla, že je má na seznamu.“

Jeho projev byl věcný, bez emocí. Přestože mu žena zemřela už před pěti dny, detektivu Dunbarovi to přišlo zvláštní.

Do Auburnu se prý Paul vrátil v úterý 10. června večer.

„Ráno 11. června jsem si před odjezdem do práce vzal dvě tobolky excedrinu z téměř nové lahvičky ve skříňce v kuchyni. Už neměla víčko.“

Paul vysvětlil, že Sue obal – včetně víčka – vždycky vyhazovala, aby nemusela řešit nepořádek. On a Sue si údajně brali dva excedriny skoro každé ráno kvůli kofeinu.

„Nevím, jestli si nějaký vzala i v úterý, když jsem odcházel, byla ještě v posteli. Každé ráno brala i vitamíny. Ale to ráno jsem neviděl, že by si je vzala.“

Paul prý nic nevěděl, dokud mu šéf z firmy Metro Freight neřekl, že má jet do nemocnice.

Mike Dunbar se zeptal na jejich manželství.

„Se Sue jsme vycházeli moc dobře,“ odpověděl. „Nepohádali jsme se od září 1985, kdy jsem jí řekl o poměru se svou dávnou kamarádkou Mary... stalo se to na výletě do Kalifornie.“

Později oba muži to, co během rozhovoru v suterénu na ulici N Street skutečně padlo, popisovali každý jinak.

„Když jsme se vrátili domů,“ řekl pak Paul, „Calkins a Dunbar mě vzali dolů do kamrlíku a začali se mě vyptávat na dům a na to, co jsem řekl do telefonu. Dunbar mě pořád obviňoval, že jsem řekl slovo ‚kyanid‘. ‚Jak jste věděl, že ji zabil kyanid?‘ Odvětil jsem, že si to nepamatuju a že kdybych před dvanácti lidmi slovo kyanid řekl, všichni by se otočili. Nevzpomínám si, že by někdo reagoval.“

Detektiv Dunbar se nad výpovědi Paula Webkinga pozastavoval. Podle soudní lékařky původně tvrdil, že jeho žena trpěla „chronickými bolestmi hlavy“ a excedrin si brala „každé ráno“. Teď říkal, že jej se ženou brali kvůli kofeinu.

V podvečer už většina členů rodiny vypovídala v domě nebo na policejní stanici. Někteří se dohadovali o tom, co je osobní a co ne.

Sue držela rodinu pohromadě a dokázala uklidňovat výbuchy hněvu. Byla po smrti teprve pět dní, ale loajalita už se drobila a šířil se strach.

Hayley to cítila okamžitě.

„Paul si mě vzal stranou hned, jak mu řekli, že jde o vraždu,“ prohlásila později. „Řekl: ‚Připrav se. Budou si myslet, že jsi to udělala ty nebo já. Budou nás mít za hlavní podezřelé. Byla jsi tu. A já taky.““

KAPITOLA PÁTÁ

Asi půl roku před smrtí se Sue dozvěděla, že její muž měl poměr s Mary, se svou kalifornskou kamarádkou ze střední školy. To ji zdrtilo. Paul trval na tom, že to nic neznamená, a Sue mu chtěla zkrátka věřit.

Začali chodit do poradny, aby to urovnali, a po čase se zdálo, že to funguje. V roce 1985 na Den díkůvzdání všechny překvapili tím, že odjeli kamionem do Rena a vrátili se jako manželé.

Sue tu novinu zavolala Sarah. Už z jejího hlasu bylo zřejmé, že je radostí bez sebe. Ať Paul udělal cokoli, Sarah věděla, že její sestra ho miluje.

Když se po pohřbu probírala jejím oblečením, našla důkaz, že žárlivost Sue tak úplně nevyprchala.

Objevila starý zápisník, na kterém bylo naškrábáno rozzlobenou rukou: „Ať se jde Paul bodnout! Nesnáším Mary! Nesnáším Paula.“

Sarah nechala zápisník tam, kde ho našla, a nikdy o něm nikomu neřekla. Jeho objev ji však přivedl k zamyšlení nad posledními měsíci života Sue a nad tím, co se skutečně dělo.

„Když volala, byla občas našťvaná. Někdy zdrcená. Myslela si, že o něj přijde. Paula vážně milovala. ‚Nemůžu ho mít, a proto ho fakt chci.‘ Víím, že takhle to chodí na střední, ale člověk by z toho měl vyrůst.“

Sarah jen poslouchala. Nikdy sestru nepřesvědčovala, aby manželza opustila. Věděla, že to udělat nechce. Během jednoho z jejich nekonečných telefonátů jí Sue řekla, že podle Paula se s ním Mary vyspala jen jednou.

„Někdy tomu hajzlovi nevěřím,“ řekla mezi vzlyky.

„Sue si myslela, že se to stalo jen jednou, a bylo to pro ni fakt důležité. Mně by to bylo fuk – jednou, nebo tisíckrát. Pro ni to důležité bylo. Opravdu,“ vzpomínala Sarah.

Jako vždy svou sestru-dvojče podpořila. Někdy to znamenalo držet jazyk za zuby. Švagra vnímala jako mistra manipulace a ovládání. Přemýšlela, jak se Sue mohla zamilovat do někoho jako on.

Odpověď jí dal až jeden televizní pořad.

„Zhruba v době, kdy měli Sue a Paul potíže kvůli Mary, dávali v show Phila Donahuea epizodu, kterou jsme viděli asi všichni: ‚Ženy, které se zamilovávají do ničemů‘. Říkali tam, že kvůli výchově máme pocit, že si nezasloužíme přijmout svůj úspěch, a proto se zamilujeme do muže, který nás bude trochu srážet.“

Sue Paulův poměr netajila ani před dcerami.

Jednou s Hayley zvažovaly, že všechny jeho věci vyházejí na trávník před domem. Až se vrátí domů, dojde mu to. Nakonec se k tomu ani jedna neodhodlala.

Vzrušené hádky Sue a Paula, které dřív nebyvaly běžné, začaly být čím dál častější.

„Vzpomínám si, že máma byla fakt hodně vytočená a dost se hádali,“ vzpomínala Hayley.

„Pamatuju si, že jsem je slyšela na sebe ječet, což nikdy, nikdy nedělávali. Doopravdy jsem se ale bála jen jednou, když se dost pohádali a Paul hodil telefonem.“

Sue nechtěla dovolit, aby Paula jeho kamarádka sváděla, a nebyla ten typ, co věcem dává volný průběh. Hayley mohla odhodlání mámy udržet si Paula dosvědčit.

„Myslím, že si to s Mary vyříkaly po telefonu. Máma jí asi pěkně vynadala – když je našťvaná, nejde pro slovo daleko. Viděla jsem to. Aspoň u jednoho telefonátu jsem s ní byla v pokoji.“

Paulův poměr Sue změnil. Celé měsíce nemluvila o ničem jiném. Stěžovala si na stres a měla záchvaty podrážděnosti, které jí podle některých nebyly podobné. Tvrdila, že za její náladovost může náročná práce.

Říkala, že chce Paula nenávidět, ale nejde to.

16. června krátce po osmé večer dokončil Úřad pro kontrolu potravin a léčiv analýzu tobolek excedrinu z kuchyně Sue. Podle počtu, který obět požíla, bylo kyanidem draselným otráveno devět až jedenáct tobolek. V lahvičce na šedesát tobolek jich zbylo šestapadesát.

Sue byla samozřejmě zavražděna, hrůznost objevu však spočívala v tom, že v okolních obchodech, ba co hůř, v lékárnkách místních obyvatel, mohly být další lahvičky s otrávenými tobočkami. Město Auburn nemělo žádný plán ani žádný informační manuál, jak si s vraždou způsobenou otravou léků poradit. S výjimkou Chicaga, kde zemřelo sedm lidí na otrávený tylenol, je sotva měla i jiná města. Dalším krokem, který měl zachránit životy, tedy bylo zabavení lahviček.

Mike Dunbar se vrátil do ulice N Street, aby rodině Sue potvrdil, že tobolka byla otrávená.

Paula to ani v nejmenším nepřekvapilo.

„Přesně to jsme očekávali,“ řekl.

Detektiva jeho odpověď vyvedla z míry.

Nemohl ty tobolky podstrčit Paul, a proto už věděl, jak testy dopadnou? Dunbarovi dělaly starosti i další aspekty Paulovy výpovědi. Tvrdil, že si vzal dvě tobolky ze stejné lahvičky, ve které byly i ty otrávené. Nikdo ho přitom neviděl. Policie měla jen jeho slovo.

„On si vezme první dvě, ona další dvě hned shora a pak zemře. Věřili byste tomu, nebo ne?“

Je to podezřelý,“ prohlásil později Dunbar na stanici.

Paul také detektivovi z Auburnu řekl, že se o případné otravě excedrinu zmínil lékaři v nemocnici, a ten to po pitvě jeho ženy nadnesl dr. Flignerové.

Pak zůstávalo otázkou, jestli Sue brala excedrin kvůli bolestem hlavy, nebo jako povzbuzující lék kvůli obsahu kofeinu. Paul tvrdil obojí. Co z toho byla pravda?

Jak ubíhaly hodiny a dny, Mike Dunbar byl čím dál víc přesvědčen, že vrahem Sue je Paul.

Když toho večera policisté v Auburnu začali plánovat zabavování lahvíček – museli najít všechen excedrin a stáhnout ho z oběhu –, nevěděli, že na základě federálního zákona přijatého po „tylenolových“ vraždách v Chicagu má soudní pravomoc vyšetřovat manipulace se spotřebním zbožím FBI.

Úřad pro potraviny a léky o případu ji už informoval.

Rada města Auburn zasedala v budově sousedící s policejním ředitelstvím. Jednání se jako obvykle účastnil i J. D. „Jake“ Evans, místní policejní náčelník. O možném případě otravy léků už věděl on, starosta Bob Roegner i městský státní zástupce Jack Bereiter.

Krátce po osmé večer se policejní náčelník dozvěděl, že tobolky byly nepochybně otrávené kyanidem.

„Na základě ranního telefonátu jsem z toho případu kyanidu a možné otravy neměl dobrý pocit, ale rozhodně jsem počítal s tím, že léky budeme muset zabavit,“ vzpomínal později náčelník Evans.

Starosta, městský státní zástupce i šéf policie se vzdálili do starostovy kanceláře hned za zasedací síní městské rady. Když se po chvíli vrátili, starosta Roegner vyhlásil stav nouze a zasedání rady ukončil.

Stáhnout nebo zabavit všechny lahvičky s tobolkami excedrinu bylo těžké rozhodnutí. Evans a detektiv Dunbar

koneckonců věděli, že výrobce, firmu Bristol-Myers, to v konečném důsledku může stát miliony dolarů. Vražda Sue Snowové přitom mohla být ojedinělý případ.

„Jenže nemůžeme riskovat,“ naléhal Mike Dunbar. „Jestli je někde další lahvička, může zabít celou rodinu.“ K jinému rozhodnutí ani dospět nemohli.

Přestože se všechny obchody zavřely a žádné léky se už zabavit nepodařilo, práce na případu pokračovaly. Kolem půlnoci nastoupil s otrávenými tobolkami vyšetřovatel Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv na letišti SeaTac do letadla, které směřovalo do laboratoří úřadu v Cincinnati. Tam mohli chemici s trochou štěstí určit zdroj jedu.

Kalendář se už přehoupal do dalšího dne, když se Mike Dunbar snažil proklouznout vestibulem kolem novinářů, kteří se mačkali kolem budovy soudu. Odchytil ho hlídkující seržant, který věděl, že rozhovory s novináři měl Dunbar ze všech povinností rád nejméně. „Tady je ten, se kterým chcete mluvit,“ řekl. Dunbarovi vrazili do obličeje mikrofon: „Jak něco takového vyšetřujete?“

Detektiv odpověděl jako obvykle: „Chodíte od domu k domu a kladete spoustu otázek...“

Druhý den jeho komentář odvysílali v pořadu *Dobré ráno, Ameriko*, detektiv ho však nestihl. Měl naléhavější práci.

Pobočka Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv v Seattlu zveřejnila závěr, že smrt Sue Snowové způsobil lék Excedrin Extra otrávený kyanidem. Vyšetřovatelé z několika úřadů pokračovali v prohlídkách maloobchodních prodejen v okrese South King County, ze skladů vytahovali lahvičky excedrinu a zvláštní pozornost věnovali šarži č. 5H102.

Výrobce, společnost Bristol-Myers, začal excedrin stahovat z trhu, i když Úřad pro kontrolu potravin a léčiv zdůrazňoval, že otrava léku v Auburnu je jediný známý případ.

„Šlo jen o jednu lahvičku,“ zdůraznil naivně mluvčí úřadu.

To dopoledne předvedli k výslechu Exu Snowovou. Byla to nápadná mladá, krásná a zjevně chytrá žena – podle svých slov končila studium daňového práva v Novém Mexiku.

Detektivovi popsala, jak se noc před matčinou smrtí ubytovala s přítelem v motelu. Večer se vrátila domů, aby si vzala pár věcí, a pak odešla. Všechno bylo v pohodě. Vyvrátila jakoukoli domněnku, že by tu noc došlo v domě k hádce. „Paul griloval... všichni se prostě dobře bavili. Byli jsme ve vířivce. Nikdo nic nepil.“

Její matka prý po nákupu obvykle rozložila prázdnou tašku od potravin a dávala do ní nepotřebné obaly a nádoby od věcí, které právě nakoupila.

„V úterý jezdí popeláři,“ řekla Exa.

Skvělé, pomyslel si detektiv, v den její smrti obaly odvezli na nějakou skládku.

„Ještě něco vám chci říct,“ prohlásila Exa těsně před odchodem. „Máma nikdy nebrala tobolky, vždycky jen tablety. Brát tobolky jsem ji za celý svůj život neviděla.“

Ještě ten den brzy odpoledne zavolala zaměstnankyně z banky, že v práci zahlédla v odpadcích krabičku excedrinu. Měli štěstí. Balení léku mělo mimořádný význam. Zaprvé mohlo vést k místu, kde Sue Snowová tobolky koupila – pokud je skutečně koupila. (Detektiv Dunbar a další zvažovali možnost, že byl pachatelem nespokojený zaměstnanec farmaceutické firmy, který se chtěl pomstít výrobcům.) Zadruhé vyšetřovatelé potřebovali ověřit, nebo vyvrátit tvrzení Paula Webkinga, že Sue vždycky brala tobolky. Z rozhovoru se zaměstnankyní banky vyplynulo, že Sue byla bystrá, přitažlivá a mimořádně oblíbená žena. Chválu sice na ni pěly zaměstnankyně i zákaznice, skutečný úspěch však měla u mužů.

„Spousta zákazníků ráda jednala výhradně se Sue. Líbilo se jim, jak se k nim chová,“ řekla její spolupracovnice.

Nebyla si však jistá, kde excedrin viděla. Mohl být nejspíš v odpadkovém koši v odpočívárně pro zaměstnance, jenže tam už ho samozřejmě nenašli.

Detektivovi také vyprávěla o muži, kterého Sue rozzuřila, když ho asi před půl rokem udala za zpronevěru. Jistě, měl motiv, napadlo detektiva. Jenže jak by proboha dostal otrávené tobolky k ní domů do kuchyňské linky? Navíc se prý stalo ještě něco, ale bylo to tak dávno, že se o tom žena z banky zdráhala mluvit. Před pár lety někdo Sue poslal ošklivý vzkaz.

„Stálo v něm ‚Děvce z Puget Sound Bank.‘“

Během několika následujících hodin se detektiv Dunbar sešel s několika obdivovateli Sue, vesměs významnými členy místní obce. Všichni neoblomně tvrdili, že s ní chodili předtím, než si vzala Paula.

Odpoledne skončilo pro detektiva Dunbara zvláště. Dopoledne požádal Exu, aby se vrátila na stanici k dalšímu výslechu, a zrovna telefonoval, když přišla – s právníkem.

Přemýšlel nad tím, proč ho asi potřebuje. Ještě podivnější bylo, že odmítla počkat, až dotelefonuje.

„Ten hovor trval asi jen minutu,“ vzpomínal později.

Na ulici N Street se do věci vložili sousedé. Jeden se prý z druhé ruky dozvěděl, že ve tři ráno v den, kdy Sue Snowová zkolabovala, bylo v jejím domě slyšet křik a pláč.

Detektiv Dunbar zjišťoval podrobnosti. Vše objasnila původkyně celé historky: byla to kočka, která ji brzy ráno vzbudila mňoukáním. Celá historka se jako ve hře na tichou poštu překroutila a z kočky se stala Sue křičící jako o život.

Ať přišel Dunbar kamkoli, všude se o vztahu Sue a Paula dozvěděl něco víc. Paul nebyl zrovna oblíbený. Další soused mu řekl, že podle Sue „jí Paul nedovolil s nikým mluvit. Žárlil“.

Nakonec vyslala FBI do Auburnu autobus plný agentů a po městě se to hemžilo tolika muži a ženami s odznaky,

že Mikeu Dunbarovi bylo jasné, že všem prospěje spolupráce. Věděl, že s FBI přijdou další lidi i federální peníze. Pokud by se podařilo identifikovat toho, kdo léky otrávil, město Auburn by mělo svého vraha. V amerických dějinách však k zatčení vraha, který kontaminoval zboží škodlivými látkami, zatím nikdy nedošlo.

Detektiv městské policie se dozvěděl, že při testování lahviček excedrinu, které Úřad pro kontrolu potravin a léčiv zabavil z regálů místních obchodů, se žádné další s kyanidem nenašly. Dunbarovi navíc sdělili, že z devíti kontaminovaných tobolek bylo šest předáno FBI, aby našla případné otisky.

To znamenalo, že potřebují otisky všech, kteří mohli mít k otráveným tobolekám přístup, tedy otisky Hayley, Exy, Sarah, Sue a Paula.

Podle FBI to bylo nutné, aby je mohli „eliminovat“. Anebo je stejně jako Hayley a její tetu napadlo, že tak dopadnou vraha, který žil s obětí pod jednou střechou.

KAPITOLA ŠESTÁ

Policista Edward Sexton, přidělený k hlídkové jednotce z jihovýchodního okrsku u dálnice ve městě Maple Valley, měl zrovna přestávku, když mu vysílačkou oznámili, že nějaké hysterce nedávno zemřel manžel a ona objevila lahvičku s tobolkami excedrinu, jež se shodovaly s číslem šarže té, která zabila Sue Snowovou.

Podle dispečera byla tak rozrušená, že jí téměř nebylo rozumět.

V půl šesté odjel Sexton hledat adresu u ulice Lake Moneysmith Road, kousek za hranicemi Auburnu. Na zabavování tobolek se sice nepodílel, ale o případu paní Snowové dobře věděl.

Když místo za tři čtvrtě hodiny konečně našel, zaparkoval u pracovní kůlny vedle motorky Honda Goldwing. Z lesního porostu hned za mobilním domem vyšla žena.

Když měl policista Sexton Stellu Nickellovou popsat po letech, tápal.

„Byla fakt pěkná. Měla hezký kalhoty. Myslím, že byla převážně v černém, měla černou halenku a nějakou sportovní bundu.“

Jestli jí při telefonátu přepadla panika, už pominula. Když se představovala, byla v klidu. Sexton navrhl, aby šli dovnitř, kde by ji vyslechl a zapsal si její výpověď.

„Omlouvám se, že jsem v telefonu zněla tak hystericky,“ řekla a odvedla ho k zadním dveřím svého mobilního domu. „Dívala jsem se na reportáž o paní Snowové...“

Přes kravál v televizi se napila coly a vyprávěla, jak se dozvěděla o smrti Sue Snowové a o číslech šarží otrávených

tobolek excedrinu. Její muž si dva týdny předtím vzal tobolky ze stejné šarže – a zemřel v nemocnici Harborview.

„Neprovedli pitvu, aby určili příčinu smrti?“ zeptal se Sexton.

Stella přikývla. „Ano, ale ještě s ní neskončili. Dali mi předběžnou zprávu, ne konečnou,“ odpověděla a dodala, že podle předběžné zprávy zemřel Bruce Nickell na rozedmu plic.

O závěrech zprávy pochybovala. „Byl zdravý... byl na prohlídce... žádnou rozedmu mu nezjistili.“

Ed Sexton si vyžádal jména nemocničních lékařů Bruce Nickella s tím, že je bude kontaktovat.

„Zavoláte mi a dáte mi vědět, co jste zjistil?“

„Jakmile se něco dozvím, ozvu se.“

Stella odešla ke kuchyňské skříňce u dřezu a vrátila se s téměř prázdnou lahvičkou excedrinu. Zbývalo už jen osm tobolek. „Bruce si v poslední době stěžoval na silné bolesti hlavy. Něco přes týden si na ně bral tři až čtyři tobolky denně.“

Pak vytáhla další lahvičku ještě v původní krabičce a s cenovkou 3,39 dolaru.

„Tyhle byste si mohl taky vzít,“ navrhla. „Už je doma nechci.“

Na druhé lahvičce byl uvolněný uzávěr, ale byla v podstatě plná.

Černovlasá žena se napila své limonády a řekla, že lahvičky koupila s odstupem dvou týdnů. První někde v Auburnu a druhou v supermarketu U Johnnyho na Kent East Hill.

Sexton se vrátil na okrsek a oznámil nadřízenému, co si odvezl z kuchyně Nickellových. Lahvičky se měly zařadit mezi důkazy.

Pak Sexton zavolal do nemocnice, ale žádný z lékařů, kteří s Bruceem Nickellem měli co do činění, nebyl k dispozici.

Druhý den ráno to zkusil znovu.

„Případ jsme dva dny po Nickellově smrti uzavřeli,“ prohlásil jeden z lékařů. „Paní Nickellová výsledky zná.“ Sextona napadlo, proč tvrdila, že dostala jen předběžnou zprávu.

„Dělali jste testy na otravu kyanidem?“ zeptal se Sexton.

„Ne. Proč? K podezření na trestný čin nebyl důvod.“

„A uděláte je?“

„Je po smrti a pohřbený.“

Rozmrzelý Sexton zavolał znovu, tentokrát do kanceláře soudní lékařky okresu South King County. Zvedla to doktorka Flignerová a řekla mu, že podle jejích informací je zkumavka krve z očí Bruce Nickella k dispozici v oční bance.

„Neřekl bych, že projevila zájem, ale měl jsem dojem, že je ochotná udělat testy a zjistit, jestli nedošlo k trestnému činu,“ vzpomínal později Ed Sexton.

Druhý den Sextona přivedli za inspektorem Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv jménem Kim Rice. Zajímaly ho lahvičky excedrinu, které Sexton vyzvedl u Stelly.

Předběžné laboratorní testy Úřadu za několik hodin ukázaly, že obě lahvičky obsahují tobolky s kyanidem. Stellin manžel byl pravděpodobně první ze dvou známých obětí.

A ta žena měla dvě lahvičky!

Mike Byrne pověřil zvláštního agenta Nakamota, aby se připojil ke Kimu Riceovi, který chtěl za Stellou Nickellovou. O výsledku spolu mluvili už odpoledne v kancelářích Úřadu a v rozporu s vyšetřovacím protokolem Stelle zavolali, že k ní přijdou druhý den ráno. Byla přece vdova po oběti otravy léků. Zvláštní agent Nakamoto a vyšetřovatel Rice se shodli, že na místě je soucit a vlídnost.

Sousedkou Sandy Scottovou zpráva, že federální a okresní úřady vyšetřují druhé úmrtí na kyanid, otřásla. Mobilní dům Nickellových stál přes silnici naproti dvouhektarovému pozemku, kde žila se svým mužem Haroldem, policistou

z okresu South King County (přezdíváným „Scottie“), a synem Brandonem. Vzpomněla si na Bruce Nickella a pitevní zprávu o rozedmě plic, která jí ani jeho vdově nedávala smysl. Místo dumání Stelle rovnou zavolala.

„Zrovna jsem slyšela ve zprávách...“

Než to dopověděla, Stella odpověděla na otázku, kterou tušila.

„Jde o Bruce,“ vyhrkla.

Sandy jí znovu vyjádřila soustrast a nahlas přemýšlela, jak se něco takového mohlo stát. Nepotřebuje Stella něco? Ne, prý bude v pohodě. O něco později však rozháraná Stella sousedce zavolala, že si to rozmyslela.

„Zítرا ráno přijedou z FBI a z Úřadu pro kontrolu potravin a léčiv a soudní lékař dnes odpoledne oznámí Bruceovo jméno médiím. Prý se tu nejspíš objeví novináři, a já nechci nikoho vidět. Nezašla bys ke mně a nezůstala tu?“

Sandy souhlasila. Zařídila, že syn stráví odpoledne u kamaráda, který si u Scottových pronajímá kempinkový přívěs.

Do přívěsu Stelliny matky Cory Lee se pod záminkou, že si potřebuje zavolat, vetřel reportér, který se vydával za pracovníka velké zpravodajské agentury. Už se jí vyptával, když Stella poslala Sandy, aby ho vyhnala.

„Bojím se o mámino srdce,“ prohlásila Stella.

Nemusela. Cora Lee, kterou Sandy považovala za drsnou herdekbabu, reportérovi pěkně od plic řekla, co si o něm myslí. A že toho bylo. Reportér byl zjevně rád, že odchází.

Další novináře, kteří se táhli polňačkou před pozemkem Nickellových, zarazil plot a Bruceův labrador Joe. Úzkou silnici přetížily vozy tří televizních stanic ze Seattlu a jedné z Tacomy.

„Jestli se objeví Ted Koppel, tak se neznám,“ zažertovala Sandy.

Stella se zasmála: „Jestli se objeví Koppel, s tím mluvit můžeš.“

Sandy žádala místní média, aby odjela, a na žádost Stelly přitom opakovala pořád totéž: „Prosím, odjedte. Paní Nickellová nechce nikoho vidět. Žádné fotky. Má pocit, jako by jí manžel zemřel znovu.“

Když už to vypadalo, že tam Sandy stráví noc, protože Stella nechtěla, aby odešla, požádala manžela, aby jí přinesl pyžamo.

Až do toho večera byly ty dvě sotva něco víc než známé sousedky. Přesto ji Stella požádala o pomoc v nouzi, a Sandy, která se vždycky ráda zapojila do něčeho zajímavého, to ochotně udělala.

Nakonec toho zažila víc, než si přála.

Stella celý večer popíjela z vysoké sklenice plné ginu Tanqueray a limonády 7-Up. Kdyby tolik vypila Sandy, určitě by skončila pod stolem. Na Stellu neměl alkohol podle všeho sebemenší vliv.

Povídaly si, sledovaly zprávy a přepínaly kanály, aby se o kyanidových vraždách dozvěděly víc.

Stella řekla, že si dala dvě a dvě dohromady, jakmile odvysílali reportáž, ve které Paul Webking popisoval příznaky své umírající ženy.

„Odpovídaly těm Bruceovým,“ tvrdila.

Obávala se, že média ukáží Bruceovy nebo její fotky v televizi. Matku požádala, aby zůstala v přívěsu a už neotvírala. Měla strach, že lidé z televize zjistí, že ji před několika lety natočili během stávky obyvatel mobilních domů kvůli poplatkům za kabelovou televizi.

„Vím, že mě točili,“ opakovala. „Jen čekám, až ty záběry vyhrabou a ukážou.“

Když jedna stanice odvysílala starou Bruceovu fotografii, Stellu zajímalo, kde ji producenti vzali.

„Nedovolila jsem ji použít.“

Nechala zapnutý záznamník, protože jí volal jeden novinář za druhým. Sandy řekla, ať se jim ani neobtěžuje odpovídat.

Telefon Stella zvedla jen svému příteli Jimu McCarthymu.

Sandy však překvapilo, kdo *nevolal*. Stellina dcera Cindy byla na pozemku určitě mockrát. Bylo divné, že si Stella pozvala ji, a ne vlastní dceru.

Když si Stella nalévala další gin, probírala Bruceův vítězný boj s alkoholismem.

„Začala být až defenzivní: ‚Chlast jsme si doma nechávali, protože chtěl být dost silnej na to, aby ho vydržel nepít,‘“ vzpomíná si Sandy, že říkala.

Stella se jí svěčila i s prvním manželstvím, jež mělo od počátku problémy: čekala už Cindy, kterou prý počala při znásilnění. Že táta není její vlastní otec, holčičce řekla Stellina tchyně.

„Od té doby s ní byly jen samé potíže,“ odušila Stella.

Sandy bylo sousedky líto. Jak tohle všechno mohl zažít jeden člověk?

Než se kolem třetí ráno uložila ke spánku na pohovce, zašla do koupelny. Všimla si, že chybí toaletní papír.

„Došel ti papír!“

„Je pod umyvadlem,“ zavolala Stella z kuchyně.

Sandy otevřela skříňku pod umyvadlem a uviděla lahvičku tobolek excedrinu. Přímo před sebou. Překvapeně ji zvedla a prohlédla si ji. Byla plná červených tobolek. Když ji vrátila, přemýšlela, jestli jsou ze smrtící šarže. Dostala záchvat paniky.

Zítرا přijde FBI a... Panebože, dotkla jsem se toho!

Odložila červenobílou plastovou lahvičku a rozhodla se, že se o ní nezmíní.

KAPITOLA SEDMÁ

Pozornost médií vede ke zřízení policejních telefonních čísel 220 až 229 pro tipy běžných občanů, kteří něco vědí o zločinu. Často někdo volá kvůli podezřelému, kterého zná nebo viděl. Policejní detektiv z Auburnu Mike Dunbar ještě nezažil nic, co by vyvolalo takový zájem celostátních médií jako případ otravy léků. Zatímco se agenti FBI připravovali na setkání se Stellou Nickelovou, detektiv Dunbar se pustil do procházení záplavy zápisů z telefonátů.

Lidé volali, aby někoho obvinili. Mnozí uvedli konkrétní jméno. Jiní údajně viděli někoho, kdo se choval podivně v potravinách.

V domě Snowových a Paula Webkinga probíhaly další výslechy, tentokrát se však Paula, Sarah, Hayley a Exy vyptávala FBI. Zvláštní agenti si každého z nich odvedli do samostatné místnosti. Hayley a Paul k tomu, co řekli Mikeu Dunbarovi, dodali jen málo, pokud vůbec něco.

Zvláštního agenta jménem Randy Scott zajímaly informace o manželství Paula a Sue od Sarah Webbové: „Vycházeli spolu?“

„Podle všeho ano,“ odpověděla Sarah trochu opatrně. Agent chtěl také vědět, jaký Paul je.

„Nebyl násilný?“

Sarah zavrtěla hlavou. „Jen křičel a dost hulákal.“

Během celého rozhovoru mluvila tiše. Měla strach, že bude slyšet v místnosti, kde vyslýchali Paula. Nechtěla, aby ji slyšel. Když zvláštní agent Randy Scott ukončil výslech, varoval ji, aby nikomu neprozrazovala, o čem se bavili. „Zvlášť ne Paulovi,“ řekl.

Ještě téhož dne policejní detektivové z Auburnu vyslechli zaměstnance pobočky Puget Sound National Bank.

Jeden z úvěrových specialistů detektivům sdělil, že Paul Webking si dva dny po vraždě Sue Snowové vyžádal „celý obsah jejího stolu“. Zaměstnanci mu vyhověli.

Žena, která se Sue pracovala několik let, zdůraznila, že Sue v kabelce neustále nosila velkou lahvičku tablet excedrinu. „Nikdy ne tobolek.“

Oba zaměstnanci se shodli, že Sue byla přinejmenším z profesního hlediska velmi spokojená. Zrovna uzavřela smlouvu na pět milionovou zakázku s místní dopravní firmou.

Mike Dunbar se těsně před obědem sešel se ženou, která se Sue pracovala v bance. To, co se Sue stalo, ji silně znepokojilo, protože ji považovala za dobrou přítelkyni.

Sue prý byla koketa s poněkud vznětlivou povahou. Její kolegyně oddrmolila seznam mužů, které Sue znala. Všichni byli zákazníci banky.

„Se zákazníci chodila jen na oběd – nikdy na večeři. Přes oběd mívala dost schůzek, ale bývaly pracovní. Sue vždycky flirtovala, ale ne vážně. Někdy ji vážně brali, ale tak to nemyslela,“ řekla žena.

Mluvila i o Paulovi: „Byl to žárlivec, který si myslel, že záleží na penězích... Vadilo mu, že Sue vydělává víc než on, že je úspěšnější.“

Pokud jde o excedrin, žena trvala na tom, že Sue měla v kabelce vždycky lahvičku s tabletami a brala je na menstruační křeče nebo bolesti hlavy spojené se stresem.

O návyku na kofein nic nevěděla.

Dunbar měl dojem, že Sue znala moc dobře. Zjevně věděla i o problémech, které Sue a Paul měli – alespoň podle Sue Snowové. Podle všeho naznačovala, že Paul mohl mít důvod svou ženu zabít.

Detektiv Dunbar se vydal k Paulovu zaměstnavateli, do společnosti Metro Freight v Kentu. Měl povolení k prohlídce a mohl prozkoumat jeho kamion značky Kenworth z roku 1985.

Knihy jízdy potvrdila jeho výpověď o tom, kde se několik dní před vraždou své ženy pohyboval. Jeho kamion tankoval 6. června v Kentu a o tři dny později v kalifornském Reddingu.

Dunbar našel nějaké pilulky – vitamíny a možná jeden dva amfetaminy – nic, co by vyšetřování posunulo dál.

Přesto se vrátil do ulice N Street, aby si s Paulem promluvil.

„Nechcete mi to vysvětlit?“ držel Dunbar v ruce igelitový sáček.

„Co tím chcete říct? Hele, řídím nákladák. Bral jsem stimulanty..“ Paul zakoulel modrýma očima a pilulky identifikoval: „Ta červená je multivitamin a ty ostatní jsou vitamin C.“

Z hlouposti řidiče kamionu Paula Webbinga nikdo vinit nemohl. Pokud ho napadlo, že ho agenti FBI a policisté z Auburnu podezřívají, že je manipulátor, jakmile Mike Dunbar po diskusi o sáčku v kamionu odešel, byl o tom naprosto přesvědčen.

Když Dunbar opustil budovu, obrátil se Paul na švagrovou. „Mám v tom autě nějaký excedrin a ten nenašli,“ řekl Sarah.

V domě byl i jeho bratr, profesor z Kanady, se kterým Paul trávil většinu času. Když oznámil, že jde do kamionu hledat tobolky, Sarah doufala, že ji vezme s sebou. Jel s ním však bratr. Po chvíli se vrátili a Sarah je čekala ve dveřích.

„Našli jste to?“

„Jo,“ odpověděl Paul. „Nebyly schované, Sarah. Byly v boční kapse. Dunbar je určitě viděl.“

Sarah Webbovou vlastně nezajímalo, kde tobolky byly.

„Chci je vidět, Paule, chci vidět, jak vypadají,“ řekla. Tobolky, s kterými pohnula v kuchyni, si pořádně neprohlédla.

Zajímalo ji, jak voní. Zabily jí sestru a chtěla vědět, proč si je Sue vůbec brala. Neměla si něčeho všimnout?

Po letech si Sarah nikdy nebyla jistá, jestli tobolky doopravdy viděla – Paul jí jen něčím rychle máchl před očima.

„Vážně se už do toho nechci plést. Jestli si myslíte, že jsou [ty tobolky] důležité, odnese je na policii,“ řekl Paul Sarah a svému bratrovi. Když se nedokázali shodnout, Paul, který každým coulem působil jako viník, je vyhodil.

„Šel rovnou do koupelny, zamkl dveře a hned spláchl záchod. Žádnou lahvičku v ruce neměl. Myslím, že ji hodil do řeky a tobolky pak spláchl do záchodu. To mi ale neřekl.“

Paul později trval na tom, že červené tobolky rozemlel v drtiči odpadků.

„V tu chvíli jsem nechtěl...“ řekl později a zadrhl se mu hlas. „Měl jsem toho dost a věděl jsem, o co všem jde. Tuhle lahvičku excedrinu jsem měl v autě a oni ji při prohlídce přehlédli. Nebo si jí všimli a bylo jim to jedno, nevím.“

Sarah si lámala hlavu ještě s jednou otázkou: co Paula lahvičku silného excedrinu doopravdy přimělo vyhodit?

Dům na N Street se rozdělil na dva tábory. Vyšetřovatelé FBI a detektivové z Auburnu spoustu svých otázek zaměřili na vztah Paula se Sue, a bylo tedy jasné, kam vyšetřování směřuje.

Pokaždé, když Paul odešel z domu, Sarah, Hayley a Exa – dokud ještě byla ve Washingtonu a nevrátila se na vysokou školu – se celé hodiny snažily rozhodnout, jestli FBI neřeknou o Paulově cestě pro excedrin v kamionu. Pokud ten zločin spáchal on, určitě by za něj měl zaplatit, ale pokud je nevinný a jen se snaží nepřítahovat na sebe zbytečně pozornost, nechtěly mu přidělovat starosti.

Nakonec Sarah a Hayley sebraly odvahu a zavolaly FBI. Bály se telefonovat, když byl Paul nablízku, a počkaly, až